

Arrest

nr. 144 079 van 24 april 2015
in de zaak RvV X/ IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 7 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 9 januari 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. VAN DAMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 januari 2010 diende de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstantie en dit als niet-begeleide minderjarige. Diezelfde dag werd zij onder de hoede van de dienst voorgedij geplaatst.

Op 29 september 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Op 17 februari 2011, bij arrest nr. 55 948, verwierp de Raad het beroep van de verzoekende partij.

Op 18 maart 2011 diende de verzoekende partij een verzoek tot aankomstverklaring in bij toepassing van de omzendbrief van 15 september 2005.

Op 7 april 2011 werd het attest van immatriculatie ingetrokken en werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel tot terugbrenging genomen.

Bij beslissing van 4 september 2013 werd van rechtswege een einde gesteld aan de voogdij.

Op 14 december 2013 diende de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

Op 24 december 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot niet in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 9 januari 2014 nam de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Op 24/12/2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van niet ontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang. Zo stelt zij dat zij in casu over een gebonden bevoegdheid beschikt, zodat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing de verzoekende partij geen voordeel kan opleveren nu zij niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

De Raad wijst er op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werden genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.(...)”

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012 (ed. 2), wet in werking getreden op 27 februari 2012, en waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Uit voornoemd artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen.

Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk. De staatssecretaris of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de staatssecretaris of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

In casu wordt niet betwist dat zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd aan de verzoekende partij door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 september 2010 en dat het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen door de Raad werd verworpen bij arrest 55 948 van 17 februari 2011. Daarnaast werd de tweede asielaanvraag van de verzoekende partij niet in overweging genomen bij beslissing van 24 december 2013 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Aldus staat het vast dat aan de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus, als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Voorts wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat de verzoekende partij onder het toepassingsgebied van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet valt.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

De verzoekende partij betwist niet dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Gelet op de gewijzigde bepaling van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en voor zover dat niet blijkt dat de verzoekende partij over enig verblijfsrecht beschikt, zal de staatssecretaris in casu niet anders kunnen doen dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij in principe dan ook geen nut opleveren.

De Raad stelt echter vast dat naar luid van artikel 7 van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”. Reeds op grond hiervan alleen, dient te worden vastgesteld dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit dat er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Ook nog zal de staatssecretaris of zijn gemachtigde krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening moeten houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Ook artikel 74/17 van de vreemdelingenwet vermeldt elementen waarmee rekening moet worden gehouden vooraleer over te gaan tot een verwijderingsmaatregel.

Hoewel de gemachtigde in bepaalde gevallen is gebonden op basis van artikel 7 van de vreemdelingenwet om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, mag dit niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV 19 december 2013, nr. 116.003, AV).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar middelen zoals uiteengezet in het verzoekschrift verschillende schendingen van Verdragsbepalingen aanvoert als van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Aldus dringt zich in casu een onderzoek van deze ontwikkelde grieven op teneinde de exceptie te kunnen beantwoorden.

In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 6.5 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Ter adstruering van haar middel zet zij uiteen wat volgt:

“Artikel 6.5 van de Richtlijn 2008/112/EG bepaalt:

“Indien ten aanzien van de illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdaan van een derde land een procedure loopt voor de verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf, overweegt, onverminderd lid 6, die lidstaat ervan af te zien een terugkeerbesluit uit te vaardigen zolang de procedure loopt.”

Een lopende asielprocedure met beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient aanzien te worden als een procedure zoals vermeld in artikel 6.5 van de Richtlijn.

De Richtlijn stelt dat in dat geval moet overwogen worden om af te zien van het uitvaardigen van een terugkeerbesluit.

Dergelijke overweging, die kan leiden tot het wel verlenen van een terugkeerbesluit, is niet aanwezig in de hier bestreden beslissing.

Er is overigens in de bestreden beslissing geen enkele vermelding van artikel 6.5 van de Richtlijn.”

De Raad wijst erop dat een richtlijn heeft slechts directe werking in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken (RvS 15 oktober 2001, nr. 99.794, RvS 30 juli 2002, nr. 109.563). Bovendien is van rechtstreekse werking pas sprake zodra de rechter in staat is om, zonder verdere uitvoeringsmaatregelen, een voor het concrete geval dienstige uitlegging aan te reiken, waardoor particulieren hun aan de norm ontleende rechten kunnen afdwingen.

Het staat vast dat de omzettingstermijn voor de Richtlijn 2008/115/EG, zijnde 24 december 2010, is verstreken. Hierover bestaat geen betwisting. De wet van 19 januari 2012, tot wijziging de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt in artikel 2 het volgende “Deze wet voorziet in de gedeeltelijke omzetting van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.”

De verzoekende partij toont niet aan dat artikel 6.5 van de voormelde Richtlijn niet werd omgezet of dat deze omzetting niet op correcte of onvolledige wijze geschiedde, zodat zij zich niet langer rechtstreeks kan beroepen op de richtlijn 2008/115/EG.

Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat deze bepaling van de terugkeerrichtlijn op zichzelf geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de lidstaten of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd.

Bovendien blijkt uit artikel 6.5 van de Richtlijn 2008/115/EG dat de verwerende partij een keuzemogelijkheid heeft om al dan niet een verwijderingsmaatregel te nemen. Dit betekent echter niet dat de verwerende partij moet motiveren waarom ze er voor kiest om een verwijderingsmaatregel te treffen. Uit deze bepaling kan geenszins een formele motiveringsplicht worden gelezen zoals deze door de verzoekende partij wordt voorgehouden.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7 van de Procedurerichtlijn (Richtlijn 2005/85/EG).

Ter adstruering van haar middel zet zij uiteen wat volgt:

“Op 24 december 2013 werd door het CGVS een beslissing tot weigering van asiel genomen. Tegen deze beslissing werd door verzoeker beroep ingesteld bij de RvV op 22 januari 2014.

Deze procedure is hangende.

In het arrest, nr. 193/2009 van 26 november 2009 stelt het Grondwettelijk Hof:

“De artikelen 9ter en 48/4 van de wet van 15 december 1980 vormen samen de omzetting, in Belgisch recht, van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 « inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming.”

We bevinden ons in casu dus in het toepassingsgebied van richtlijn 2004/83/EG.

Bijgevolg is de Procedurerichtlijn van toepassing (zie artikel 3, derde alinea Richtlijn 2005/85/EG voor het toepassingsgebied).

Art. 7 van de Procedurerichtlijn luidt als volgt:

“Het recht om gedurende de behandeling van het asielverzoek in de lidstaat te blijven

1. Asielzoekers mogen in de lidstaat blijven, louter ten behoeve van de procedure, totdat de beslissingsautoriteit overeenkomstig de in hoofdstuk III uiteengezette procedures in eerste aanleg een beslissing heeft genomen. Dit recht om te blijven houdt niet in dat de betrokkene recht heeft op een verblijfsvergunning.

2. De lidstaten kunnen alleen een uitzondering maken voor de gevallen waarin een volgend asielerzoek overeenkomstig de artikelen 32 en 34 niet verder zal worden behandeld of wanneer zij een persoon zullen overdragen of uitleveren, naar gelang van het geval, aan hetzij een andere lidstaat uit hoofde van verplichtingen overeenkomstig een Europees aanhoudingsbevel (1) of anderszins, hetzij een derde land of internationale strafhoven of tribunalen.”

Het bevel om het grondgebied te verlaten is dan ook in strijd met artikel 7 van de Procedurerichtlijn. Verzoeker heeft dan ook het recht in België te blijven totdat de bevoegde autoriteit beslist heeft over zijn asielaanvraag.

De wettelijke bepaling van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet in zoverre deze wordt toegepast op asielzoekers die een nog lopende vernietigingsprocedure hebben bij de RvV die terzake volle rechtsmacht heeft, is strijdig met de hogere norm van de Richtlijn.

Om dezelfde reden is artikel 75 § 2 van het Vreemdelingenbesluit in strijd met de Richtlijn.

Het is niet omdat het bevel wordt opgeschort gedurende de procedure bij de RvV dat het wel geldig zou zijn. Een bevel is principieel een terugkeermaatregel. Dit gegeven staat los van de modaliteiten van de uitvoering ervan.”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen actueel belang meer heeft bij haar middel dat er op neer komt dat zij in België moet kunnen blijven tot dat de Raad een uitspraak heeft gedaan over haar beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal, nu blijkt dat het beroep van de verzoekende partij op 22 januari 2015 bij arrest nr. 136 865 werd verworpen door de Raad.

Het tweede middel is niet ontvankelijk.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het EVRM.

Ter adstruering van haar middel zet zij uiteen wat volgt:

“Artikel 74/13 bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoeker benadrukt dat hij door zijn 4 jaar lang verblijf bijzondere banden heeft met België.

Zeker omdat hij 14 jaar oud was toen hij in België aankwam, en omdat zijn verblijf in België een bijzondere invloed heeft gehad op verzoekers opvoeding. Hij volgt niet alleen onderwijs sinds 2010. Hij heeft ook goede relaties opgebouwd met leeftijdsgenoten, leraren, collega's en zijn werkgever. Verzoeker heeft bovendien een hechte relatie. Verzoeker benadrukt dat hij vloeiend Nederlands spreekt en dat aan hem reeds een werkbelofte is gedaan als verkoper in een sportwinkel te Hasselt.

Verzoeker zijn eventuele verplichte vertrek zou problematisch zijn aangezien het de voorbeeldige sociale integratie die hij heeft weten te bereiken gedurende zijn langdurig verblijf in België, in gevaar zou brengen (cf. RvS 25 mei 1998, nr. 73.830, Rev. dr. étr. 1998, 215, noot BIENFAIT, F.).

Verzoeker benadrukt dat de bijzondere banden met België en de intense sociale relaties volgens de Raad van State bovendien zijn „privéleven“ uitmaken in de zin van artikel 8 EVRM (zie RvS 2 oktober 2002, nr. 110.908, A.P.M. 2002 (samenvatting), afl. 8-9, 200, noot).

Verzoeker terug sturen naar Pakistan betekent een inbreuk op zijn recht op privéleven en op artikel 8 EVRM. Dergelijke inbreuk is redelijkerwijze niet evenredig met het nagestreefde doel.”

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is het inderdaad zo dat de verwerende partij rekening dient te houden met het gezins- en familieleven, met het hoger belang van het kind en met de gezondheidstoestand. Evenwel argumenteert de verzoekende partij enkel dat er geen rekening werd gehouden met haar privéleven. Het privéleven wordt niet gestipuleerd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Aldus kan het betoog van de verzoekende partij op dit punt niet worden aangenomen.

Evenwel voert de verzoekende partij ook nog de schending van artikel 8 van het EVRM aan wegens het hier in België opgebouwde privéleven.

De Raad wijst er op dat het Europees Hof voor de rechten van de mens in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk* oordeelde, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven (hetgeen in casu eveneens van toepassing is), dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Aldus maakt de verzoekende partij met haar betoog geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Wat betreft de aangevoerde schending van de motiveringsplicht laat de verzoekende partij na uiteen te zetten waaruit deze schending precies bestaat, minstens valt haar kritiek samen met de hiervoor besproken grieven.

Het derde middel is ongegrond.

In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 23 en 39, § 1 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus.

Ter adstruering van haar middel zet zij uiteen wat volgt:

“Er kan aan verzoeker geen uitvoerbaar bevel worden gegeven om volgende redenen.

Er bestaat in hoofde van verzoeker als asielzoeker een risico op schending van artikel 3 EVRM, in geval van terugkeer naar Pakistan.

Hij stelt dat hij in Pakistan vreest voor zijn leven, foltering of voor onmenselijke of vernederende behandelingen.

Het rechtsmiddel waarop een persoon die zich op artikel 3 EVRM beroept, moet om effectief te zijn beantwoorden aan de bepalingen van artikel 13 EVRM, zijnde een controle die „attentif“, „complet“ en „rigoureux“ verzekerd dient te worden (EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. c. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje c. België, §§ 105 en 107).

Verzoeker betwist dat in casu de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de annulatieprocedure voldoen aan de voorwaarden van artikel 13 EVRM.

Artikel 13 EVRM stelt:

“Eenieder wiens rechten en vrijheden, welke in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op daadwerkelijk rechtshulp voor een nationale instantie, zelfs indien deze schending zou zijn begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

Artikel 47 van het Handvest bepaalt het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht.

In het arrest 1/2014 van het Grondwettelijk Hof van 16.01.2014 wordt in punt B.8.6. met betrekking tot de procedure schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zaken die vallen onder artikel 39/2, §1, alinea 3 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat deze procedure niet kan aanzien worden als een doeltreffende voorziening in de zin van artikel 13 EVRM.

In het zelfde arrest wordt onder de punten B.9.1 – B.12 gesteld dat voor asielzoekers die uit een zogenaamd veilig land komen de annulatieprocedure niet als een doeltreffende voorziening kan aanzien worden en gesteld dat zij, zoals alle asielaanvragers, over een procedure bij volle rechtsmacht dienen te beschikken.

Deze twee aspecten uit het arrest van het Grondwettelijk Hof (1. UDN is geen doeltreffende voorziening; 2. annulatieprocedure is geen doeltreffende voorziening) zijn in casu van toepassing.

De huidige procedure ressorteert onder artikel 39/2, §1, alinea 3 van de Vreemdelingenwet daar het gaat om een onderzoek op basis van artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, hetwelk is opgenomen in artikel 39/2, §1, alinea 3 van de Vreemdelingenwet. Artikel 57/6/2 en onderdelen van artikel 39/2, §1, alinea 3 werden pas ingevoerd door de wet van 8 mei 2013, welke in werking trad op 1 september 2013.

Dit belet niet dat de twee principes geformuleerd in het vermelde arrest van het Grondwettelijk Hof in casu bij een parallelle interpretatie van toepassing zijn.

Hoewel het arrest van het Grondwettelijk Hof oordeelde in het kader van de beoordeling van een „veilig land“, dient aanvaard te worden dat ook in casu waar het eveneens gaat om toepassing van artikel 39/2, § 1 alinea 3 van de Vreemdelingenwet het gebrek aan een doeltreffende voorziening via de UDN-procedure en via de annulatieprocedure dient aanvaard te worden.

Het arrest van het Grondwettelijk Hof verwijst om tot haar beslissing te komen naar de Richtlijn 2005/85/EG en inzonderheid artikel 23 en 39, paragraaf 1. Hierin wordt gesteld dat een asielaanvrager die uit één van de landen komt gedefinieerd in artikel 23 een daadwerkelijk rechtsmiddel moet hebben conform artikel 39. Onder artikel 23 vallen niet alleen asielzoekers uit de zogenaamde veilige landen, maar ook asielzoekers die een tweede asielaanvraag doen.

Artikel 23 Richtlijn 2005/85/EG (eigen onderlijning):

“Behandelingsprocedure

1. De lidstaten behandelen asielverzoeken in een behandelingsprocedure overeenkomstig de fundamentele beginselen en waarborgen in hoofdstuk II.

2. De lidstaten zorgen ervoor dat een dergelijke procedure zo spoedig mogelijk wordt afgerond, onverminderd een behoorlijke en volledige behandeling. De lidstaten zorgen ervoor dat, indien er binnen zes maanden geen besluit kan worden genomen, de asielzoeker:

a) in kennis wordt gesteld van het uitstel, of

b) op zijn verzoek informatie ontvangt over het tijdsbestek waarbinnen het besluit over zijn verzoek te verwachten valt. Die informatie vormt voor de lidstaat geen verplichting ten aanzien van de betrokken asielzoeker om binnen dat tijdsbestek een besluit te nemen.

3. De lidstaten kunnen voorrang verlenen aan de behandeling van ieder geval, dan wel deze behandeling versnellen overeenkomstig de fundamentele beginselen en waarborgen in hoofdstuk II, ook in gevallen waarin het asielverzoek waarschijnlijk gegrond is of de asielzoeker bijzondere behoeften heeft.

4. De lidstaten kunnen voorts bepalen dat een behandelingsprocedure overeenkomstig de fundamentele beginselen en waarborgen in hoofdstuk II voorrang krijgt of wordt versneld indien:

a) ...

c) het asielverzoek als ongegrond wordt beschouwd:

i) omdat de asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst in de zin van de artikelen 29, 30 en 31 van deze richtlijn, of

ii) omdat een land dat geen lidstaat is als veilig derde land voor de asielzoeker wordt beschouwd, onverminderd artikel 28, lid 1, of

...

h) de asielzoeker een hernieuwd asielverzoek heeft ingediend zonder ter zake doende nieuwe elementen met betrekking tot zijn bijzondere omstandigheden of de situatie in zijn land van herkomst.”

Artikel 39 Richtlijn 2005/85/EG (eigen onderlijning):

“Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel

1. De lidstaten zorgen ervoor dat voor asielzoekers een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie openstaat tegen:

a) een beslissing die inzake hun asielverzoek is gegeven, met inbegrip van een beslissing:

i) om een asielverzoek als niet-ontvankelijk te beschouwen overeenkomstig artikel 25, lid 2;

ii) aan de grens of in de transitzones van een lidstaat zoals omschreven in artikel 35, lid 1;

iii) om een behandeling niet uit te voeren overeenkomstig artikel 36;

...

c) een beslissing om het hernieuwde verzoek niet opnieuw te behandelen overeenkomstig de artikelen 32 en 34;

...

2. De lidstaten stellen termijnen en andere vereiste voorschriften vast opdat de asielzoeker zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel krachtens lid 1 kan uitoefenen.

3. De lidstaten stellen in voorkomend geval voorschriften overeenkomstig hun internationale verplichtingen vast betreffende:

a) de vraag, of het rechtsmiddel overeenkomstig lid 1 tot gevolg moet hebben dat asielzoekers in afwachting van de uitkomst in de betrokken lidstaat mogen blijven, en

b) de mogelijkheid van een rechtsmiddel of beschermende maatregelen wanneer het rechtsmiddel overeenkomstig lid 1 niet het gevolg heeft dat asielzoekers in afwachting van de uitkomst in de betrokken lidstaat mogen blijven. De lidstaten kunnen ook voorzien in een rechtsmiddel van rechtswege, en

c) de redenen om een beslissing krachtens artikel 25, lid 2, onder c), te betwisten overeenkomstig de in artikel 27, lid 2, onder b) en c), bepaalde methode.”

Verzoeker bevindt zich rekening houdend met wat gesteld is in vermelde richtlijn in een gelijkaardige situatie als deze waarover het Grondwettelijk Hof oordeelde.

Hij heeft thans geen adequaat rechtsmiddel.

Reeds om die reden dient de beslissing te worden geschorst en vernietigd.”

Vooreerst dient er op te worden gewezen dat zowel de commissaris-generaal, als de Raad de asielaanvraag van de verzoekende partij hebben afgewezen. De asielaanvraag van de verzoekende partij is aldus definitief beslecht, zodat zij ook niet kan voorhouden dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM bestaat. Evenmin kan zij worden gevolgd waar zij lijkt voorop te stellen dat zij niet over een effectief rechtsmiddel heeft kunnen beschikken nu zij duidelijk haar beroep heeft kunnen indienen tegen de beslissing van de commissaris-generaal en zij vervolgens ook een uitspraak heeft gekregen inzake dit beroep. In zoverre heeft de verzoekende partij geen actueel belang bij haar middel.

Bovendien is de verwijzing naar het arrest 1/2014 van het Grondwettelijk Hof niet dienstig daar dit arrest het heeft over de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en huidige procedure een gewone vordering tot schorsing in combinatie met een beroep tot nietigverklaring betreft. Voorts is de bestreden beslissing geenszins een beslissing tot weigering van een asielaanvraag al dan niet van een verzoeker uit een veilig land. De bestreden beslissing is een verwijderingsmaatregel. Hierbij dient vastgesteld te worden dat de kritiek die wordt aangevoerd tegen een beslissing die niet het voorwerp uitmaakt van huidig beroep niet ontvankelijk is.

Het vierde middel is onontvankelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU